

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.156/2024/4.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Boróczki Mihály ügyvéd (felperesi képviselő címe.)
Az alperes:	Honvédelmi Minisztérium (1055 Budapest, Balaton utca 7-11.)
Az alperes képviselője:	dr. Polyecskó-Musa Magdolna kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	katonai szolgálati viszony megszüntetésével kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (12. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Szegedi Törvényszék 101.K.701.395/2023/11. számú ítélete

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 18.000 (tizennyolcezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 1993. március 1. napjától honvédségi közalkalmazott volt, majd 2001. június 1. napján létesített hivatásos szolgálati jogviszonyt az alperesnél. Az alperes minisztere

a határozatszám1 számú határozatával a felperest 2023. március 20. napja szerinti hatállyal 2 hónap időtartamra áthelyezte rendelkezési állományba a honvédek jogállásáról szóló 2012. évi CCV. törvény (a továbbiakban: Hjt.) hatálya alá tartozókra vonatkozó egyes veszélyhelyzeti intézkedésekről szóló 8/2023. (I. 17.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 6. § (1) bekezdése alapján. A felperes a rendelkezési állományba történt áthelyezését nem vitatta, azzal szemben keresetet nem terjesztett elő.

[2] Az alperes minisztere a határozatszám2 számú határozatával a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése alapján a felperes hivatásos szolgálati jogviszonyát 2023. május 19. napjával felmentéssel, felmentési idő nélkül megszüntette. A határozatban írtak szerint a felperes összes számított szolgálati ideje 22 év 327 nap, a Korm. rendelet 6. § (5) bekezdése és a Hjt. 71. § (1) bekezdése szerint végkielégítés illeti meg. A felmentés indoka a Korm. rendelet 7. § b) pontja alapján az állományilletékes parancsnok által a felperes más beosztás betöltésére történő tervezettségéről tett nyilatkozat.

[3] A Főnökség1 a szám1. számú HVK SZCSF parancsával a felperes részére 10 havi távolléti díjának megfelelő összegű végkielégítésre való jogosultságot állapított meg a Hjt. 71. § (1a) bekezdés i) pontja alapján. A Magyar Honvédség Ezred1 parancsnokának szám2 számú parancsa a végkielégítés összegét szintén 10 havi összegben határozta meg.

A kereset és a védírat

[4] A felperes a felmentő határozattal szemben keresetet terjesztett elő, kérve annak hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését azzal, hogy intézkedjen a szolgálati juttatásra jogosultságának megállapításáról a Korm. rendelet 2. §-a alapján. Álláspontja szerint a közalkalmazotti jogviszonyát is be kell számítani a tényleges szolgálati viszonyban töltött időbe, és annak alapján a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése szerint kellett volna felmentéssel megszüntetni a jogviszonyát, mert a 45. életévét betöltötte és legalább 25 év tényleges szolgálati viszonyban töltött idővel rendelkezik. Jogszabálysértőnek tartotta a felmentő határozatban megállapított szolgálati időt, ezzel szemben a tényleges szolgálatteljesítési ideje 31 év 50 nap, a Magyar Honvédségnél a személyi aktákat kezelő úgynevezett rendszer1 rendszer is ezt az időtartamot rögzíti.

[5] Az alperes a védíratában a keresetnek mint alaptalannak az elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy a közalkalmazotti jogviszonyt csak a végkielégítés szempontjából kell beszámítani, a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése szerint a tényleges szolgálati viszonyba azonban nem számítandó be.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Ítéletének indokolásában kifejtette, jogkérdésben kellett állást foglalnia, miszerint az alperes jogszabályszerűen szüntette-e meg a felperes hivatásos szolgálati viszonyát a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése alapján; az alperes választhat-e a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése és 6. § (3) bekezdése szerinti felmentési okok közül. A Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésére, 2. § (1) bekezdésére, 6. § (1), (3), (4) bekezdésére utalással kiemelte, hogy a Korm. rendelet a Hjt.-hez képest két új felmentési okot rögzít: a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése egy lehetőséget biztosít a felmentésre, míg a 6. § (3) bekezdés kötelezően írja elő a szolgálati viszony felmentéssel történő megszüntetését. A két felmentési ok két eltérő jogcímet és az ahhoz társuló különböző jogszabályi következményeket rögzít. A Korm. rendelet 1. §-a a munkáltató részére kötelezettséget nem állapít meg, a jogszabályhely alkalmazhatósága a munkáltató diszkrecionális jogköre, arra kötelezni nem lehet. Az a körülmény, hogy a munkáltató ezen jogával nem él, nem teszi a felmentést jogszerűtlenné, ezért az alperes jogszerűen megtehetette, hogy a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése szerinti megszüntetési okot nem választotta. A felperest rendelkezési állományba helyező intézkedéssel szemben a felperes keresetet nem terjesztett elő, ezzel az abban foglaltakat elfogadta, holott lehetősége lett volna annak megtámadására. A Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése értelmében a rendelkezési idő lejártával a jogviszonyt meg kell szüntetni a határidő elteltét követő nappal, ezt kötelező erővel írja elő a jogszabály. A munkáltató munkaszervezési döntésétől függ, hogy tervez-e további együttműködést a szolgálatot teljesítő személlyel, amennyiben nem, akkor ennek mi az oka és ebből következően milyen jogcímet választ a szolgálati viszony megszüntetésére. Az alperes miniszterének lehetősége volt a fenti két jogcím közötti választásra, a bírói gyakorlat szerint is lehetősége van a konkuráló jogcímek közötti választási jog gyakorlására. A választási jog egyben azt is jelenti, hogy a jogviszonyt a bíróság csak a felmentésben megjelölt jogcímen bírálhatja felül, nem pedig más jogcím alapján. A felmentési okok között a jogszabály sorrendiséget nem állít fel, és olyan rendelkezést sem tartalmaz, mely szerint a Korm. rendelet 6. §-a alkalmazhatóságának feltétele lenne a 25 éves tényleges szolgálati viszony hiánya és kizáró okként sem jelenik meg a 25 éves szolgálati viszony megléte. Mindezek alapján az alperes nem járhatott el másképp, minthogy a 2 hónap rendelkezési idő elteltével a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése alapján a felperes szolgálati jogviszonyát felmentéssel megszüntette. A felmentés indokolása valós és okszerű volt, a rendelkezési állományba helyezést a felperes nem támadta meg, ezért azt a jelen perben vitássá tenni nem lehet. A munkáltató döntésmechanizmusa, azok a kérdések, amelyek a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartoznak, a jelen per tárgyát nem képezhetik, azokat a bíróságnak felülmérlegelni nincs lehetősége. Az alperes a Korm. rendelet 6. § (1) bekezdése szerinti rendelkezési állományba helyezésről az 1. § (1) bekezdése szerinti feltételek fennállása esetén is dönthetett, ezért semmilyen jelentősége nem volt annak, hogy a felperes rendelkezett-e legalább 25 éves tényleges szolgálati idővel. Mindezek alapján az alperes minisztere jogszerűen szüntette meg a felperes szolgálati jogviszonyát a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése alapján, ezért a felperes nem jogosult a honvédelmi szolgálati juttatásra.

A fellebbezés és az ellenkérelem

[7] A felperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felmentésről szóló határozat megsemmisítését, hatályon kívül helyezését és az alperes új

eljárásra kötelezését azzal, hogy a határozat meghozatalánál a 31 év 50 nap tényleges szolgálatteljesítési ideje figyelembevételre kerüljön a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének alkalmazásánál, mely szerint a honvédelmi szolgálati juttatásra való jogosultsága miatt a szolgálati jogviszonya felmentéssel kerüljön megszüntetésre. Hivatkozott arra, hogy a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. év I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 100. § (4) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás akkor is indítványozható, ha az az elsőfokú ítélet jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul. Az elsőfokú bírósági eljárás során bizonyítási indítványt terjesztett elő az alperes nyilatkoztatására, miszerint volt-e olyan személy az állományban, aki rendelkezett ugyan a 25 éves szolgálati viszonnal és 45 éves életkorral, mindezek ellenére a szolgálati juttatás megállapítása nélkül kerültek ki a rendszerből. Amennyiben ez alapján megállapítható, hogy csak a felperes volt az egyetlen személy, akinek az adott módon szüntették meg a szolgálati viszonyát, a munkáltató intézkedése diszkriminatív, így alkotmányos alapelvbe is ütköző. Ezen indítványát az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, annak mellőzését azonban a határozatában nem indokolta.

[8] Eljárásjogi hibaként állította, hogy az elsőfokú bíróság nem tárta fel maradéktalanul a tényállást, a rendelkezésre álló bizonyítékokból nem helytálló jogkövetkeztetést vont le, egyes lényeges körülményeket pedig figyelmen kívül hagyott. A jogi indokolás tartalmának részletezését követően kifejtette, hogy a bíróság feladata a tényállás megállapítása, az elsőfokú bíróság azonban nem vizsgálta teljeskörűen a rendelkezésre bocsátott előzményi adatokat.

[9] Az eldöntendő jogkérdést az elsőfokú ítélet helytállóan állapította meg, azonban helytelenül hagyta figyelmen kívül, hogy az alperes téves tartalmú döntés-előkészítési anyagok alapján hozta meg a jogsértő döntését. Akkor járt volna el helyesen az alperes, ha a 31 év 50 nap ténylegesen teljesített szolgálati idő figyelembevételével hozza meg a határozatát. A Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésére, 2. § (1) bekezdésére, valamint 7. § a) és b) pontjára utalást követően kifejtette, hogy a fenti jogszabályi rendelkezések alapján amennyiben az 1. § (1) bekezdés szerinti feltételek teljesülnek, honvédelmi szolgálati juttatás megállapításával történhet a szolgálati jogviszony megszüntetése. Azt nem vitatta, hogy az 1. § (1) bekezdés szerinti döntés az alperes diszkrecionális jogkörébe tartozik, viszont ha az ott írt feltételek teljesülnek, akkor nem kerülhet sor a 6. § (3) bekezdése szerinti felmentésre, mert ezen döntés indokaként nem szolgálhat az 1. § (1) bekezdésben foglalt feltételek teljesülése, azt a 7. § kizárja. A tényleges szolgálati ideje tekintetében hivatkozott a Hjt. 92. § (1)-(2) bekezdésére, 92. § (2) bekezdés a) pontjára, a Magyar Honvédség hivatásos és szerződéses állományú katonáinak jogállásáról szóló 2001. évi XCV. törvény 259. § (1) bekezdésére, a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény 326. § (1) bekezdésére, valamint a fegyveres erők és a fegyveres testületek hivatásos állományának szolgálati viszonyáról szóló 1971. évi. 10. törvényerejű rendelet 33. § (2) bekezdés a-d) pontjaira. Mindezen, az alperesnél 1993. március 1. napjától közalkalmazotti jogviszonyban, majd 2001. június 1. napjától hivatásos szolgálati viszonyban töltött időszakban irányadó jogszabályi rendelkezések alapján a hivatásos szolgálati jogviszonyt megelőzően létesített honvédségi közalkalmazotti jogviszonyt a tényleges szolgálati időbe be kellett volna számítani. A szolgálati idő számításával kapcsolatban hivatkozott a szolgálati idő kezdő napok megállapításával kapcsolatos egyes személyügyi szakfeladatok végrehajtásáról szóló 991/2017. (HK 10.) Főnökség1 csoportfőnöki szakutasítás 1. számú mellékletének 2.b) pontjára és 3. számú mellékletére. A rendszer1 rendszer 31 év 50 napot rögzített tényleges szolgálati időtartamként, mely jogosultság releváns a honvédelmi szolgálati juttatásra való jogosultság megállapításánál. A szám1. számú parancs is 10 havi végkielégítésre való jogosultságot állapított meg a Hjt. 71. § (1a) bekezdés i) pontja alapján, ezzel lényegében elismerte annak tényét, hogy 30 évet meghaladó

szolgálati idővel rendelkezett. A szám3 számú parancs ugyanezen jogszabályi rendelkezés szerint állapította meg a végkielégítés összegét. Egy számítási hiba miatt került a számára lényegesen hátrányosabb jogszabálysértő döntés meghozatalra, ami neki jog- és érdeksérelemet okozott. A szolgálati jogviszony felmentéssel történő megszüntetésének előfeltétele az a kettős konjunktív követelmény, hogy az érintett a döntés meghozatalakor legalább a 45. életévét betöltse és legalább 25 év szolgálati idővel rendelkezzen. Amennyiben a munkáltató megvizsgálja, hogy a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés szerinti feltételek teljesülnek-e, számára nyitott opció, hogy éljen-e a szolgálati viszony felmentéssel történő megszüntetésével vagy sem. A felmentéssel történő megszüntetésnél van diszkrecionális jogköre, de amennyiben az 1. § szerinti felmentéssel történő megszüntetés mellett dönt, akkor az ott írt feltételeket teljesítő személyeket a 2. § (1) bekezdés szerinti szolgálati juttatással köteles elengedni a Magyar Honvédség kötelékéből.

[10] A Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése is kettős konjunktív feltételt szab: egyrészt, hogy az állomány tagja a betöltött beosztásától eltérő más beosztás betöltésére nem tervezett, másrészt pedig nem szerzett a Korm. rendelet 1. §-a szerinti jogosultságot; ezt a jogszabályértelmezést a Korm. rendelet 7. §-a teszi lehetővé. Az elsőfokú ítélet [36] bekezdésében írtakkal szemben azért nem lehetett valós és okszerű a felmentés indoka, mert ha a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése szerinti feltételek fennállnak, akkor nem kerülhet sor a 6. § szerinti jogviszony megszüntetésre. Az elsőfokú ítélet a [31] bekezdésében alaptalanul állította, hogy az alperesnek a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése szerint meg kellett szüntetnie felmentéssel a jogviszonyt, az alperes ugyanis a tényleges szolgálati időszámítás, mint hibás döntés-előkészítés következtében hozta meg a jogszabálysértő döntését. Amennyiben a jelen fellebbezésben hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján munkálta volna ki a szolgálati idejét, akkor dönthetett volna úgy, hogy sort kerít a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése szerinti felmentésre. Állította, abban a feltevésben volt, hogy a Korm. rendelet 1. §-a alapján fog megszűnni a szolgálati jogviszonya és a rendszer1 rendszer adatai alapján tudatában volt a tényleges szolgálati idejének. Amikor azzal szembesült, hogy csak 22 év 327 nap szolgálati időt állapítottak meg, ezzel szemben beadvánnyal fordult a munkáltatói jogkör gyakorlója fel, erre azonban érdemi választ nem kapott, erre hivatkozott az elsőfokú eljárásban is. Amennyiben elfogadjuk, hogy a Korm. rendelet 1. §-a szerinti döntés diszkrecionálisnak minősül, ez a jelen esetben nem valósulhatott meg, ugyanis az alperesnek nem volt lehetősége mérlegelni a Korm. rendelet 1. §-ának való megfelelést, mert a felterjesztett adatokban a 22 éves szolgálati idő szerepelt, amely nem felelt meg az 1. § szerinti döntési alapnak, tehát a diszkrecionális döntés lehetősége fel sem merülhetett.

[11] Az elsőfokú ítélet a [33] bekezdésében annak megállapításánál, hogy az alperes nem tartotta a felperest más beosztás ellátásra tervezhetőnek, figyelmen kívül hagyta a 2022. évi teljesítmény-értékelést. Tévesnek tartotta azt az elsőfokú ítéleti megállapítást a [30] bekezdésben, miszerint a rendelkezési állományba helyező paranccsal szemben nem terjesztett elő jogorvoslati kérelmet. Az elsőfokú eljárásban F/5. szám alatt csatolta a felülvizsgálati kérelmet, miszerint már 2023. május 4. napján kérelmet terjesztett elő, azt megelőzően pedig 2023. április 19. napján kérte a szolgálati idő újraszámítását. Az első határozat szolgálati időt nem tartalmazott, ezért írt ezzel kapcsolatban kérelmet, míg a 2023. május 19. napján kézhez vett határozatban rögzített szolgálati időt vitatta, ezzel kapcsolatban nyújtott be felülvizsgálati kérelmet. A kérelmeket szolgálati út betartásával terjesztette elő a Hjt. 179. § (1) bekezdése, a Hjt. XV. fejezete és az alperesi Szolgálati Szabályzat szerint, azok a tartalmuk szerint jogorvoslati kérelemnek minősülnek. Az alperes a Hjt. 179. § (2) bekezdése szerinti 30 napos intézkedési és 15 napos tájékoztatási kötelezettségét figyelmen kívül hagyta, ezen tényeket az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon nem értékelte.

[12] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását, másodfokú perköltségigény mellett. Érvelése szerint a felperes fellebbezése a Kp. 99. § (1) bekezdése és 100. § (1) bekezdés b) pontja szerinti követelményeknek nem felel meg, mert jogszabálysértésre, valamint Kúriának a Bíróági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre nem hivatkozik, a felperes nem jelölte meg azt a tény, amely jogszabálysértést alapozna meg, és nem jelölte meg azt a jogszabályhelyet, amit az elsőfokú bíróság ítélete sért. Megismételte a keresetében foglaltakat, új tényre, bizonyítékra nem hivatkozott. A bizonyítási indítvány kapcsán kifejtette, hogy jogkérdésről van szó, így más ügy eltérő tényállása irreleváns, nem a jelen per tárgya, egy esetleges hibás döntés nem jelentheti, hogy más ügyben hozott jogsértő döntéshez kötve van a döntéshozó. A diszkrimináció tilalma kapcsán a felperes nem jelölt meg az egyenlő bánásmódról szóló törvény szerinti védett tulajdonságot. Nem értett egyet azzal, hogy az elsőfokú bíróság nem tárta fel maradéktalanul a tényállást és helytelen jogkövetkeztetést vont le. A fellebbezés ezen állítása csak egy általánosítás, nem jelölte meg, hogy mely jogszabályokat sértett ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság ítélete és nem tárta fel, hogy mely következtetései tévesek, milyen bizonyítékokat hagyott figyelmen kívül. Az elsőfokú bíróság alaposan megvizsgálta az ügyet, minden felhasználható bizonyítékot értékelt, külön a 6. sorszám alatti végzésével bekérte azokat az iratokat, amelyekről a felperest azt feltételezte, hogy a bíróság figyelmen kívül hagyta.

[13] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette a jogvitára vonatkozó jogszabályokat, az irányadó tényállást, majd azokból megalapozott jogkövetkeztetést vont le a kereset elutasítására vonatkozóan. Téved abban a felperes, hogy közalkalmazottként az 1971. évi 10. tvr. hatálya alá tartozott volna. A felperes szolgálati időre vonatkozó érvelése megegyezik a keresetben foglaltakkal, azonban annak mértéke nem érte el a 25 évet, ezért a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése szerinti feltételeknek nem felelt meg. Nem értett egyet azzal a fellebbezési érveléssel, miszerint ha a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése szerinti feltételek fennállnak, akkor nem kerülhet sor a 6. § (1) bekezdés szerinti megszüntetésre, mert azt a 7. § kizárja; továbbá a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése szerinti feltételek alapján történő megszüntetés nem opció, hanem kötelezettség. Álláspontja szerint a 1. § (1) bekezdés és 6. § (1) bekezdés egymáshoz való viszonyának vizsgálati alapja a jogalkotó akarata. A két felmentési ok különböző, eltérő jogcímet, munkáltatói akaratot jelenít meg különböző jogkövetkezményekkel, mindkettő eltér a Hjt.-ben eddig használtaktól. A Korm. rendelet 7. §-a egymás mellé helyezi a két felmentési jogcímet, kizárva ezzel azt, hogy bármelyik is uralkodó legyen a kettő közül, a jogalkotó a munkáltató mérlegelési jogkörébe utalta, hogy melyiket alkalmazza, ezt támasztja alá a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés szerinti „megszüntethető” szó. A felmentési okok között sorrendiséget nem állapít meg a jogszabály, és nem tartalmaz olyan kitételeket a 25 éves szolgálati viszony megléte tekintetében, ami utalna az egyik vagy másik kizárólagosságára. A Korm. rendelet 7. §-a nem kötelezettséget állapít meg az 1. § (1) bekezdés alkalmazására, hanem arra ad lehetőséget, hogy válasszon a munkáltató az 1. § (1) és 6. § (1) bekezdése között. Helytelen az a felperesi állítás, miszerint ha megvan a 25 éves szolgálati viszonya, akkor kötelező a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése szerinti felmentés. A felperes nem bizonyította, hogy a rendszer1 rendszer 31 év 50 nap szolgálati időt rögzített, és nem ismert az sem, hogy ha ilyet tartalmazott a rendszer, azt milyen szempontból tartotta nyilván. A rendszer felperes által hivatkozott esetleges hibája jogosultságot akkor sem teremtett volna, mert a nyilvántartás nem írhatja felül a jogszabályi rendelkezéseket. Az alperes helyes tényállás alapján hozta meg a döntését, a felperes nem rendelkezett a jogszabály szerinti szolgálati idővel, egyébként tévedésre hivatkozva megtámadási kifogással nem élt. Iratellenesen állította a felperes, hogy a rendelkezési

állományba helyező parancsot megtámadta. A határozat jogorvoslati kiiktatást tartalmazott, mellyel a felperes nem élt, a felperes által csatolt levelezés csak informális egyeztetés. A tervezhetőség kapcsán a felperes a felmentése indokolásának valóságosságát nem támadta, az eljárás ezen szakaszában azt nem is teheti. A teljesítményértékelés és a tervezhetőség összefüggése nem vezethető le az eltérő szempontrendszerük miatt.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[14] A fellebbezés nem alapos.

[15] Az ítéltábla előjáróban rögzíti, a felperes fellebbezéséből egyértelműen kiderül, hogy az elsőfokú bíróság helytelen jogszabályértelmezése miatt tartja jogszabálysértőnek az elsőfokú ítéletet, és megjelölte a fellebbezési érvelésével ekvivalens jogszabálysértési hivatkozást is, nevezetesen a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdését és 6. § (3) bekezdését. Mindezek miatt alaptalanul hivatkozott az alperes a fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy a fellebbezés jogszabálysértést jogszabályhely megjelölésével nem tartalmazott, a Kúria közzétett döntésétől való eltérésre hivatkozás pedig csak vagylagos feltétel, annak hiánya a fellebbezés visszautasításához nem vezethetett. A fellebbezésben írt jogsérelem és az ahhoz igazodó jogszabálysértés mentén a másodfokú bíróság el tudta végezni az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatát.

[16] Erre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket megfelelően alkalmazta és értelmezte, az ítéletének indokolásában a döntésének indokait részletesen kifejtette, amelyekkel a másodfokú bíróság – azok ismétlése nélkül – egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel mutat rá az alábbiakra.

[17] A felperes adós maradt a fellebbezésében annak kifejtésével, hogy a bizonyítási indítvány mellőzése indokainak elmulasztása eljárási jogszabálysértésként miként hat ki az ügy érdemére, a bizonyítás foganatosítása a fent részletezett helytálló elsőfokú ítéleti jogszabály-értelmezéssel szemben miként eredményezne érdemben eltérő, a felperes számára kedvező ítéleti döntést. Nem jelölte meg továbbá a mellőzött bizonyítási indítvány ítéleti indokolása elmulasztását megalapozó – fentiek szerinti – eljárásjogi jogszabálysértést sem a fellebbezésében. Figyelembe kellett továbbá venni, hogy a felperes a fenti bizonyítási indítványához kapcsolt, diszkriminatív, alaptörvényi elvekbe ütköző indokolást a felmentés jogszerűsége kapcsán az elsőfokú eljárás során nem tett, ezért azt első ízben a Kp. 108. § (1) bekezdésének figyelembevételével a másodfokú eljárásban meg sem tehetette. Mindezek alapján a másodfokú bíróság a fenti bizonyítási indítvány mellőzésére vonatkozó indokolás elmulasztásából eredő eljárási jogszabálysértést nem tartotta olyan súlyúnak, mint amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezéséhez alapul szolgálna.

[18] A felperes a fellebbezésében csupán állította, hogy az elsőfokú bíróság nem tárta fel teljesen a releváns tényállást, azonban nem jelölte meg – és konkrét eljárásjogi rendelkezésre hivatkozással nem támasztotta alá –, hogy az elsőfokú bíróság konkrétan mely tekintetben állapította meg hiányosan a tényállást. Ugyanígy csak hivatkozott az indokolási kötelezettség teljesítésének hiányára, azonban nem jelölte meg, hogy az indokolási kötelezettségét az elsőfokú bíróság milyen eljárási jogszabálysértést megvalósítva és mennyiben nem teljesítette. Mindezek miatt a fellebbezés fenti érvelése eredményre nem vezethetett, az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatának eljárásjogi akadálya nem volt.

[19] Miután a fellebbezésben hivatkozott relatív eljárási jogszabálysértést a fentiek szerint nem azonosított, a Fővárosi Ítéltáblának az ügy érdemében abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság a felmentésre irányadó Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése és 6. § (3) bekezdése rendelkezéseinek egymáshoz viszonyát, azoknak a konkrét ügyben való alkalmazhatóságát helytállóan ítélte-e meg, jogszabály-értelmezése helyesnek bizonyult-e.

[20] Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában az irányadó jogszabályhelyek megszövegezéséből kiindulva az ahhoz társuló feltehető jogalkotói akaratot vizsgálva helytállóan állapította meg, hogy a két jogszabályhelyen írt felmentési ok egymástól függetlenül alkalmazható, a munkáltató diszkrecionális jogkörébe tartozik annak eldöntése, hogy mely felmentési okot alkalmazza, ezt a diszkrecionális jelleget a felperes maga sem vitatta. A Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése a 25 év szolgálati idő és 45. életév betöltése szerinti feltételek teljesítése esetén alkalmazható a jogszabályhelyen rögzített „megszüntethető” szóhasználatból következően. Ezzel szemben a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése szerinti felmentési ok a 6. § (1) bekezdése alapján történt rendelkezési állományba helyezés 2 hónapos időtartamának leteltét követően kötelezően alkalmazandó felmentési indok. Az alperes maga dönthette el, hogy a felperest rendelkezési állományba helyezi, ezt a rendelkezést a felperes nem támadta, ezáltal a munkáltatónak a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése szerinti felmentési kötelezettsége beállt. A Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése szerinti rendelkezési állományba helyezés és az abból eredő felmentés a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése szerint szabadon választható felmentési októl teljesen különböző, más jogalapon álló jogviszony megszüntetési ok, melyek között a jogszabály sorrendiséget nem állít fel.

[21] A felperes a fellebbezésében jogszabályértelmezés alapján, jogkérdésben szállt vitába az elsőfokú bíróság ítéleti indokolásával, azt vitatta, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatokból az irányadó jogszabályi rendelkezések helytelen értelmezésével téves jogkövetkeztetést vont le. A fellebbezésében elismerte, hogy az alperes diszkrecionális jogköre a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése és 6. § (3) bekezdése közti választási lehetőség, azonban ennek ellentmondóan mégis azzal érvelt, hogy ha a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése szerinti feltételek fennállnak, akkor a 6. § (3) bekezdése szerinti megszüntetésre nem kerülhet sor, mert azt a 7. § kizárja. A Korm. rendelet 7. §-a ezzel szemben csak azt rögzíti, hogy az 1. § szerinti, illetve a 6. § alapján történő felmentésnek mi szolgálhat alapjául.

Eszerint az 1. § szerinti felmentés az ott írt feltételek – a szolgálati idő és az életkor – teljesülése esetén alkalmazható, míg a 6. § (3) bekezdése szerinti felmentést a 6. § (1) bekezdésben írt rendelkezési állományba helyezés alapjául szolgáló, a tervezhetőségről tett nyilatkozat alapozza meg. A Korm. rendelet 7. §-a tehát a két felmentési ok alapjául szolgáló eltérő alapokat rögzíti, nem szól azonban arról, hogy amennyiben az egyik feltétele fennáll, akkor a másik nem alkalmazható.

[22] A perbeli esetben a felperes tekintetében az állományilletékes parancsnok a tervezhetőségről szóló nyilatkozatot megtette, ez alapján az alperes a felperest rendelkezési állományba helyezte, annak jogszabályban rögzített ideje lejártával pedig kötelező volt felmenteni a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése alapján a szolgálatból. Mindezek alapján téves a felperes azon fellebbezési érvelése, hogy a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése szerinti feltételek fennállása kizárja a 6. § (3) bekezdésének alkalmazását. A rendelkezési állományba helyezésről szóló döntés valamint az annak következtében beálló felmentés tekintetében nem releváns a felperes tényleges szolgálati idejének mértéke, annak csak a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése szerinti felmentésnél lett volna jelentősége. Emiatt nem volt relevanciája a felperes azon fellebbezési érvelésének, mely a közalkalmazotti jogviszonyában töltött idő szolgálati időbe történő beszámításának jogszabályi normatív alapjait részletezte. Ugyancsak a fenti okból nem bírt jelentőséggel az a körülmény, hogy a rendszerl rendszer mekkora tényleges szolgálati időt rögzített a felperes tekintetében, továbbá a fellebbezésben hivatkozott szolgálati parancsok milyen összegű végkielégítést állapítottak meg, és ebből eredően – a felperesi állítás szerint – a 30 évet meghaladó szolgálati időt lényegében elismerték. Mindezek miatt nem vezethetett eredményre az a fellebbezési érvelés, mely szerint a szolgálati időre vonatkozó számítási hiba miatt született jogszabálysértő döntés a felmentéséről.

[23] A felperes tévesen állította a fellebbezésében, hogy a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése azt a konjunktív feltételt támasztja, hogy a Korm. rendelet 1. §-a szerinti jogosultság ne kerüljön megállapításra, mert ezt az értelmezést a Korm. rendelet 7. §-a teszi lehetővé. Ezzel szemben – az elsőfokú ítéletben helytállóan kifejtettek szerint – a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése alkalmazásánál csak a rendelkezési állományba helyezési előzménynek van jelentősége, a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének alkalmazhatósága kizárási okot nem jelent. Mindebből következően helytelenül érvelt azzal a felperes, hogy az általa számított szolgálati idő szerint a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdésének alkalmazására alapot adó jogosultsággal rendelkezik, ezért nem a 6. § (3) bekezdése alapján, hanem az 1. § (1) bekezdés szerint kellett volna az alperesnek a jogviszonyát megszüntetnie. A fentiek miatt helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság az ítélete [36] bekezdésében, hogy a felmentési indok valós és okszerű volt, a felmentés indokául választott Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése szerinti rendelkezést az alperes jogszerűen alkalmazta.

[24] Helytállóan mutatott rá az alperes a fellebbezési ellenkérelmében, hogy a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdésének alkalmazására alapot adó körülményeket – miszerint a felperes foglalkoztatása az alperesnél miként volt tervezhető és a rendelkezési állományba helyezésére sor került – a felperes önálló jogorvoslattal nem támadta, ezért az erre vonatkozó munkáltatói intézkedések a jelen perben vitássá már nem tehetők. Mindezek miatt nem volt jelentősége a felperes azon fellebbezési hivatkozásának, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a

tervezhetőség tekintetében a 2022. évi teljesítmény-értékelést. A felperes a fellebbezésében a rendelkezési állományba helyezést támadó kérelmei kapcsán maga fejtette ki, hogy azokkal tartalmuk szerint a beszámítható szolgálati idő mértékét vitatta, annak pedig a fent már részletezettek szerint a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése alkalmazásának jogszerűsége tekintetében jelentősége nem volt. Mindezek miatt alaptalanul állította, hogy a fenti kérelmekkel a rendelkezési állományba helyező intézkedést támadta, és ezt az elsőfokú ítélet [30] bekezdésében írtakkal szemben a perbeli felmentés jogszerűségének vizsgálatánál figyelembe kellett volna venni.

[25] A fent részletezettek szerint a szolgálati időnek a felperesi felmentés jogszerűségének megítélésénél nem volt jelentősége, ezért alaptalanul érvelt a fellebbezésében a felperes azzal, hogy az alperes hibás döntés-előkészítés alapján, helytelen szolgálati idő figyelembevételével járt el, és ezért a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése szerinti megszüntetési mód választására vonatkozó diszkrecionális döntés lehetősége nem állt fenn. Ezzel szemben az alperes a rendelkezési állományba helyezés nem vitatott tényéből eredően a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése szerinti felmentési jogkövetkezményt kötelezően kellett, hogy alkalmazza, nem róható a terhére, hogy mindezeket megelőzően nem választotta a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdése szerinti megszüntetési módot, a felmentés indoka tehát valós és okszerű.

[26] Mindezekre tekintettel a fellebbezés nem tartalmazott olyan érvelést, amely az elsőfokú ítéletben foglaltak megdöntésére alapul szolgálna, ezért a Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján annak helyes indokainál fogva helybenhagyta.

[27] A fent részletezettek okán a felperes által az elsőfokú eljárásban előterjesztett, a [17] bekezdés szerinti bizonyítási indítványnak az ügy érdemi eldöntése szempontjából jelentősége nem volt, ezért a Kp. 100. § (4) bekezdése szerint a másodfokú bíróság nem tartotta szükségesnek, hogy az indítványozott bizonyítást maga fogantasson.

[28] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pereszes felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, melynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) és 3. § (3), (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg. Ennek során a perköltség összegét az ügy bonyolultságára, az alperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel mérlegeléssel határozta meg.

[29] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja és az Itv. 46. § (1) bekezdés szerinti fellebbezési illeték (48.000 forint) a

felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[30] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

[31] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. október 16.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró